

Гунаҳлик бандаман (Машраб ғазали)

Гунаҳлик бандаман, вақти такаллумда забоним йўк,
Сени лутфингга кочтим, Сандин ўзга меҳрибоним йўк.

Эшитдим, айди Пайгамбар: «Тазаррулик керак уммат»,
Амал, дин илмидин бебаҳра колдим, соябоним йўк.

Намозу рўзани бу йўлда гафлат бирла ўткардим,
Нечук эмин бўлурман, дил аро харгиз гумоним йўк.

Эшитдим фазлидин «Ло такнату мин рахматуллах»ни,
Сени(нг) ваъдангга жон берсам, мени ҳеч армоним йўк.

Илохо, вақти рихлат содикул-калблар катори кил,
Бир отинг Ламязалдур, Сендин ўзга меҳрибоним йўк.

Насими катра лутфинг нурга еткурди хунсони,
Талабда аввалу охир Сенингдек роздоним йўк.

Агарчи бандаман, Воҳидлигингга борман икрор,
Хамани шоҳи Сенсан, ўзга бир шоҳи жаҳоним йўк.

Хамани киштига еткур карамдин Мабдаи нуре,
Деди Машраб, «Бу йўлда мундин ортик дostonим йўк».

Шарх: Гунахлик бандаман

Ё Аллоҳим! Гуноҳларим шу қадар кўпки, киёмат тонгида сўрок килсанг, не дейишимни билмайман. Факат Сенинг латиф зотинг, Гофур сифатингдан умидворман. Дунёю охиратда Сендан ўзга меҳрибоним йўк. Пайгамбар алайҳиссалом ҳадисларида умматнинг тазаррули — истиғфор айтувчи бўлиши буюрилади. Не қилайки, дунё гавгоси билан оввора бўлиб, амалу илмдан баҳра топа олмадим. Намоз ва рўзада гафлатда қолдим. Ўзимни иймон соҳиби дейишга қандай ботинай, гуноҳсиз эканимга қандай ишонай. «Аллоҳни раҳматидан умид узманглар» деган қаломингни эшитдим. Бу ваъдангга жон фидо этсам, армоним қолмас. Ё Илохо, дунёни тарқ этар вақтимда сиддик — Сенга ишонувчилар қаторида қил. Бир номинг Ламязалдирки, Сендан бошқа меҳрибон борми? Катра лутфинг шабадаси фожирни қомил қилур. Аввалу охир талабим Сен, Сенинг жамолингдир. Ё Аллоҳим, Сенинг бандангман. Бирлигингга икрорман. Бутун махлуқотлар подшоси факат Ўзингсан. Сендан ўзга подшоҳим йўқдир. Қарам қил ва барча мўъминлар қалбига нурингдан ато эт. Девона Машрабнинг қаламидан тўқилгувчи энг улуг дoston шундан ўзга эмас.

Раҳматуллоҳ Носирнинг
"Соз билан суҳбат" китобидан